

Lieve Gemeente,

Afgelopen Donderdag was het Hemelvaartsdag.

De dag waarop we gedenken dat Jezus voorgoed naar de hemel gaat.

De leerlingen moeten nu definitief afscheid van hem nemen.

De zondag van vandaag, tussen Hemelvaartsdag en Pinksteren heet van oudsher de Wezenzondag.

Door dit definitieve afscheid blijven de leerlingen als wezen achter.

Hoe moet het nu verder?

De discipelen moeten het nu alleen doen, zonder Jezus.

Zijn zij in staat zichzelf te redden?

Ze moeten zelfstandig verder.

Wel krijgen ze de belofte van de Heilige Geest.

De Geest van Jezus zal hen verder helpen.

Maar het is toch heel anders om in iemands geest te leven dan wanneer iemand van vlees en bloed bij ons is.

Het lijkt op volwassen worden.

Op een gegeven moment moeten we zelf onze verantwoordelijkheid op ons nemen.

Het hoort bij mensen, dat ze op een gegeven moment volwassen worden, zelfstandig en mondig en de eigen verantwoordelijkheid gaan dragen.

Maar het kan ons wel in verwarring brengen: Hoe nu verder?

Verwarring die we terugvinden in het verhaal dat de evangelist Lukas in het boek Handelingen vertelt.

We hebben dat verhaal niet gelezen, maar het is bekender dan het Hemelvaartsverhaal dat we zojuist in Lukas 24 hebben gelezen.

Jezus is bij de discipelen en wordt dan in een wolk opgenomen zodat ze hem niet meer zien.

In de Bijbel lezen we vaak over een wolk als de manier waarop God aanwezig is bij de mensen.

Bijvoorbeeld bij de uittocht uit Egypte.

Het wil zeggen: God is erbij.

Blijf vertrouwen houden.

En als Jezus in een wolk wordt opgenomen dan is dat beeldtaal en daarmee wil de Bijbel zeggen: Jezus is niet meer hier als mens op aarde,

hij is bij God, hoe en waar dat ook mag zijn, dat weten we niet, maar hou het vertrouwen vast, zoals hij altijd heeft vertrouwd op Gods kracht in zijn leven.

Zijn geest is nog hier onder ons.

In die geest van hem mogen en kunnen we voortaan leven.

Zo is hij nog altijd bij ons.

Leven in zijn geest. Dat betekent aan de slag.

“ Zie ik zend jullie als mijn getuigen. Maak alle volken tot mijn leerlingen.

Zo vertelt Matteus ons over het afscheid van Jezus.

En ook Lukas doet dat in het boek Handelingen.

Als een opgave. Een opdracht.

Maar hier in het evangelie staat er iets anders:

De laatste verzen van Lukas 24 vanaf vers 46, zijn een geloofsbelijdenis, een credo, waarin Lukas samenvat waar het in zijn evangelie over ging:

Hij zei tegen hen: ‘Er staat geschreven dat de Messias zal lijden en sterven, maar dat hij op de derde dag zal opstaan uit de dood, en dat in zijn naam alle volken opgeroepen zullen worden om tot inkeer te komen, opdat hun zonden worden vergeven. Jullie zullen hiervan getuigenis afleggen, te beginnen in Jeruzalem.’

‘Jullie zullen hiervan getuigen’, zegt Jezus

Maar het kan ook betekenen: 'jullie zijn of jullie waren van die dingen getuigen.'

Het is hier dus niet zozeer een opdracht: jullie moeten ervan getuigen, als een opgave, maar meer een gave, een geschenk: jullie zijn de getuigen.

Het is aan jullie gegeven het meegemaakt en gezien te hebben.

En ook kun je zeggen: jullie laten het zien, jullie maken het werkelijkheid.

En dat geef je nu door als een gave: aan Gods gemeente.

De gemeente die laat zien hoe God werkt.

Zij is één van de manieren waarop God in de wereld aanwezig is en doorwerkt.

Gods aanwezigheid, die zie je in alle goede dingen die mensen doen.

In het doen van recht en gerechtigheid, in het opkomen voor de armen en hulpelozen.

In het zich bekommeren om een ander en om deze wereld.

God kun je zien in mensen die het er niet bij laten zitten en die zich blijven verzetten tegen onrecht dat gebeurt.

God komt tot zijn recht wanneer mensen tot hun recht komen.

Dat getuigenis gaat zich nu na Jezus' hemelvaart verspreiden over de aarde.

Vandaar ook de vreugde, waarmee de discipelen terugkeren naar Jeruzalem.

Het is weliswaar een afscheid, maar tegelijkertijd een begin van iets nog groters en mooiers.

Het goede van God, dat zich vanaf nu zal verspreiden over de wereld.

Tenslotte: deze hemelvaart, zoals Lukas die beschrijft vindt plaats op paaszondag.

Hoe kan dat: is Lukas in de war of lezen wij het niet goed?

We dachten toch altijd dat Jezus nog 40 dagen was verschenen aan zijn discipelen en toen voorgoed naar de hemel was vertrokken.

Waarna na 10 dagen de Heilige Geest werd uitgestort.

Maar Lukas laat ons hier zien dat de eerste kring van discipelen rond Jezus nog geen kerkelijke feestdagen kende, zoals wij die nu hebben.

In de begindagen vierde men Pasen, Hemelvaart en Pinksteren op één dag.

Wat later uit elkaar werd gehaald, dat was toen nog één bij elkaar horend geheel: de opstanding, de opneming in de hemel én de uitstorting van de Geest vormden één ondeelbaar geheel: Jezus Christus staat op in zijn leerlingen, die zijn Geest ontvangen en in die geest zijn weg vervolgen.

Zij vertegenwoordigen nu Jezus op aarde.

Later werden die drie onderdelen uit elkaar gehaald, dat kwam mooi overeen met de joodse feestkalender: de opstanding is het feest van de uittocht en het feest van de oogst

en het geven van de geboden bij de berg Sinaï dat werd het Pinksterfeest.

En dat past ook heel goed bij elkaar, want die geboden bij de Sinaï waren gegeven om de mensen te leren hoe ze in vrede en harmonie met elkaar kunnen leven.

Hoe leef je in een samenleving met de mensen om je heen en dan op zo'n manier dat ieder mens tot zijn recht komt.

En als je dan kijkt naar de gave van de Heilige Geest, Gods geest, dan doet die eigenlijk precies hetzelfde.

Leven uit de Geest; wanneer die Geest je bezielt, dan leef je in harmonie met jezelf, met je medemens en met de wereld om je heen.

Het komt op hetzelfde neer: je houden aan Gods geboden en leven uit de Geest.

Daarom is het heel mooi dat die twee feesten: het Joodse Wekenfeest, waarop herdacht wordt dat God bij de berg Sinaï zijn geboden geeft aan het volk

en het Pinksterfeest waarop we herdenken dat Gods Geest werd uitgestort op de mensen, dat die op hetzelfde tijdstip worden gehouden: 50 dagen na Pasen.

Want het gaat over hetzelfde: leven uit Gods Geest, leven naar Gods wil. Zo is in de kerk het kerkelijk jaar ontstaan, wat op zich helemaal niet een jammerlijke ontwikkeling is, want zo wordt in de gemeente de weg van Jezus steeds weer in herinnering gebracht.

Het verhaal dat we bij Lukas gelezen hebben, vertelt dat Jezus in de hemel wordt opgenomen.

De Bijbel in gewone taal zegt: God haalde hem naar de hemel.

Het is beeldtaal.

Taal die wil uitdrukken dat alles wat Jezus heeft gedaan en wat hij voor de mensen is geweest, dat dit nu niet weg is of tevergeefs was, maar dat het van waarde is geweest: voor de mensen en voor God.

Dat mensen nu in zijn spoor kunnen leven.

En dit waardevolle vertel je dan door te zeggen dat God hem bij zich nam in de hemel.

We zijn geneigd dit letterlijk op te vatten, hoewel we ons van de hemel ook geen voorstelling kunnen maken.

Maar laten we dat niet doen.

Het gaat hier om de boodschap: Gods Geest heeft in Jezus gewerkt en vanuit die Geest mogen wij nu ook leven.

Opstanding, Hemelvaart en Pinksteren zijn allemaal verschillende facetten van één en hetzelfde gebeuren: dat wij mogen leven in Jezus' geest, hem achterna.

Zo kan Gods gemeente delen in de vreugde van de eerste discipelen en vol vertrouwen de toekomst tegemoet gaan.

Zijn woord, dat ons sterkt en bemoedigt, leeft verder.

Zijn Geest heeft Hij ons gezonden zodat wij niet kopje onder gaan in al het slechte en verkeerde dat er gebeurt om ons heen.

Maar opdat wij met alles wat er gebeurt in ons leven en ondanks alle narigheid die er vaak is, kunnen leven vanuit geloof, hoop en liefde.

Amen